

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. A. D.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2019, č. j. 13 A 27/2019 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. KRPA-26006-35/ČJ-2019-000022, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba trvání zajištění stěžovatele byla prodloužena o 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

[2] Dne 15. 1. 2019 byl stěžovatel kontrolován hlídkou Policie ČR, OHS Praha na parkovišti před obchodním domem OBI na adrese Tomíčkova 2287/9, Praha 4, přičemž prokázal svoji totožnost průkazem žadatele o udělení mezinárodní ochrany platným do 8. 11. 2018. Provedenou lustrací z dostupných evidencí bylo zjištěno, že stěžovatel opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, opakovaně byl na jejím území trestně stíhán a byl mu na území členských států Evropské unie s platností ode dne 3. 12. 2018 do 3. 12. 2021 zakázán pobyt rozhodnutím Odboru cizinecké policie Praha vydaným dne 16. 2. 2018, č. j. KRPA-216725-21/ČJ-2017-000022 (Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 4. 2018 a stalo se vykonatelným ode dne 16. 4. 2018). Na základě zjištěných skutečností byl stěžovatel téhož dne zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Totožnost stěžovatele byla spolehlivě zjištěna podle výsledků porovnání otisků jeho prstů s databází daktyloskopických karet – Afis a podle záznamů Policie ČR.

[3] Dne 18. 4. 2018 vydala žalovaná rozhodnutí o zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 19. 4. 2018 byl stěžovatel umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové, kde 20. 4. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o mezinárodní ochraně bylo dne 23. 5. 2018 pravomocným rozhodnutím č. j. OAM-68/LE-LE05-LE29-2018 zastaveno z důvodu nepřipustné žádosti, proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který usnesením ze dne 1. 11. 2018, č. j. 60 Az 50/2018 - 45, nepřiznal žalobě odkladný účinek. Samotnou žalobu ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem ze dne 1. 2. 2019, č. j. 60 Az 50/2018 - 66 (kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta až v době po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, a to usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Azs 76/2019 – 28). Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPA-216725-21/ČJ-2017-000022 se tak stalo vykonatelným od 3. 12. 2018 do 3. 12. 2021.

[4] Ve správním spise se dále mimo jiné nachází rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2017, č. j. KRPA-357191-16/ČJ-2017-000022, kterým bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců, toto rozhodnutí bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017, č. j. CPR-28849-2/ČJ-2017-930310-V240, zrušeno a řízení zastaveno. Stěžovatel byl dále rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 2. 2019 č. j. 14 T 115/2017 - 195 uznán vinným ze spáchání přečinů přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), poškození cizích práv dle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku; za to byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 5 roků a k trestu propadnutí věci spočívajícímu v propadnutí 1,95 gramu bílé krystalické látky s obsahem metamfetaminu.

[5] Se stěžovatelem byl dne 16. 1. 2019 sepsán protokol o podání vysvětlení, ve kterém uvedl, že bydlí se svou matkou a sestrou na adrese U P. X, P. X. Rovněž uvedl, že o rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 2. 2018 věděl, stejně jako o nepřiznání odkladného účinku ze dne 1. 11. 2018. Nevycestoval, protože čekal, že s ním bude veden ještě nějaký soud. Stěžovatel dále vypověděl, že je svobodný, bezdětný a užívá návykové

pokračování

látky, ale jeho zdravotní stav je dobrý. V České republice má matku, otce, sestru a přítelkyni, která je občankou České republiky, ale její datum narození nezná. Stěžovatel dále uvedl, že poskytuje psychickou podporu své přítelkyni, která trpí rakovinou jater. Finanční záruku za stěžovatele by mohl složit jeho otec, a to ve výši 20 000 Kč. Stěžovatel závěrem uvedl, že v současné době neexistuje žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování.

[6] Dne 16. 1. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-26006-17/ČJ-2019-000022, kterým byl stěžovatel zajištěn na 90 dnů za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 A 5/2019 - 38 (kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 Azs 118/2019 - 21). Dne 12. 4. 2019 pak žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, č. j. KRPA-26006-35/ČJ-2019-000022, kterým rozhodl o prodloužení doby zajištění o 90 dnů.

[7] V žalobě proti správnímu rozhodnutí stěžovatel namítal, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, podle názoru stěžovatele zcela opomněla vypořádat dopad svého rozhodnutí s ohledem na přítomnost stěžovatelových příbuzných na území České republiky, ačkoliv je zřejmé, že se jedná o osoby, s kterými stěžovatel vedl před svým zajištěním intenzivní život, což je zřejmé i z toho, že právě stěžovatelův otec měl složit peněžitou záruku. Žalovaná nedostatečně zohlednila povinnost zakotvenou v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a soustředila se výlučně na údajnou účelovost tvrzení stěžovatele o jeho vztahu s přítelkyní. Stěžovatel proto zdůraznil, že posouzení realizovatelnosti účelu zajištění, tedy vyhoštění stěžovatele zvláště podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jež nenásleduje rozhodnutí o správním vyhoštění, je třeba provést konzistentním způsobem, přinejmenším v případě, že od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula doba jednoho roku.

[8] Městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji; ztotožnil se s hodnocením žalované a doplnil, že ani pobyt rodinných příslušníků stěžovatele na území České republiky nezpůsobí nepřiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života; poukázal zejména na jeho intenzivní porušování právních předpisů České republiky v minulosti, a to včetně spáchání trestných činů. Městský soud dále zkonstatoval, že v rámci řízení o zajištění cizince posuzuje správní orgán možné překážky správního vyhoštění pouze předběžně, neboť přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života a možné překážky ve vycestování se hodnotí zejména v rámci řízení o správním vyhoštění, v rámci něhož Ministerstvo vnitra vydává závazné stanovisko o existenci překážek ve vycestování. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle soudu vyplývá, že žalovaná této své povinnosti dostála, když skutečnosti zjištěné v tomto směru z podkladů získaných z úřední povinnosti a rovněž z protokolu o podání vysvětlení řádně popsala a správně vyhodnotila. Současně městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016 - 25, který je do značné míry použitelný i v nyní posuzovaném případě, kdy stěžovateli bylo v minulosti již dvakrát pravomocně a vykonatelně uloženo správní vyhoštění, stěžovatel však přesto

z území České republiky nevystoval. Posouzení otázky zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince pak je třeba provést zejména v řízení o správním vyhoštění cizince, k čemuž v nyní posuzované věci došlo; žalovaná se přesto v napadeném rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stěžovatele touto otázkou zabývala zcela dostačujícím způsobem a dospěla ke srozumitelným a logickým závěrům. Z uvedených důvodů městský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani nezákonným a žalobu proto zamítl.

[9] Stěžovatel podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž uplatnil důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) tedy z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Stěžovatel opakuje námitku nesprávného vypořádání zásahu rozhodnutí žalované do rodinného života stěžovatele, s tím, že se neztotožňuje s posouzením věci městským soudem. Stěžovatel poukazuje na to, že i zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je přípustné pouze v případě, že neexistují překážky vyhoštění. Je tedy jisté povinností žalované zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života stěžovatele, jímž by bylo právě jeho správní vyhoštění. Neopominutelnou povinností žalované tedy bylo přezkoumatelně se vypořádat s tím, zda vzhledem k pobytu stěžovatelovy přítelkyně, která je navíc občanem České republiky, lze uvažovat o vydání rozhodnutí o vyhoštění, nebo nikoliv. V napadeném rozhodnutí sice žalovaná tuto povinnost zcela neopomněla, ovšem vypořádala se s eventuálním zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele zcela zkratkovitým způsobem, čímž rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti.

[10] Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, který význam existence soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky relativizoval, aniž by k takovému přístupu ke stěžovatelovým tvrzením byl dán relevantní důvod. Stěžovatel zdůrazňuje, že v případě osob, které jsou rodinnými příslušníky Evropské unie, se neuplatní ani „tvrdoštní klauzule“ posuzující to, kdy byl zahájen rodinný život na území České republiky, tedy zda v době legálního nebo ilegálního pobytu, což potvrdil i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013 – 55). Žalovaná opomněla vyhodnotit zcela klíčové okolnosti stěžovatelova soužití s jeho partnerkou a případné následky jeho vyhoštění. Zejména se tedy jedná o tu skutečnost, že stěžovatelův vztah byl navázán až po vydání předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění a nelze tak „slepě vycházet“ z existence pravomocného rozhodnutí bez toho, aby se žalovaná a následně i soud případně vypořádaly s novými okolnostmi, které u stěžovatele nastaly. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že stěžovateli byla rozhodnutím žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. KRPA-26006-35/ČJ-2019-000022, prodloužena doba zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to o 90 dnů. Stěžovatel nepopírá skutečnost, že na území ČR pobýval po uplynutí doby k vycestování z území ČR stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPA-216725-21/ČJ-2017-000022, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 roky a stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 4. 2018 a stalo se vykonatelným ode dne 16. 4. 2018. Stěžovatel ve své kasační stížnosti v zásadě namítá toliko nesprávné vypořádání zásahu rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění do rodinného života stěžovatele.

[16] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, mimo jiné uvedl: „*Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.*“ Je tomu tak proto, že zajištění představuje citelný zásah do osobní svobody cizince, a proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, kdy je jeho užití skutečně nezbytné. Aplikací ustanovení o zajištění za situace, kdy by byla vyloučena realizace jeho účelu, by došlo k nepřiměřenému zásahu do osobní svobody, jakož i nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž je nutno pamatovat na to, že posledně uvedená práva jsou pod ochranou čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V nyní posuzované věci navíc již bylo o vyhoštění stěžovatele pravomocně rozhodnuto; tím spíše je zákonná podmínka zajištění naplněna.

[17] V rámci řízení o zajištění cizince posuzuje správní orgán možné překážky správního vyhoštění pouze předběžně, neboť přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života a možné překážky ve vycestování se hodnotí zejména v rámci řízení o správním vyhoštění. Smyslem řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, je pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (podrobně viz výše citované usnesení rozšířeného senátu). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.

[18] Rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života, k němuž by mohlo dojít vyhoštěním cizince, se s ohledem na výše uvedené závěry bude odvíjet od skutečností zřejmých ze spisu, především však od tvrzení cizince o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21).

[19] Jak však poukázal správně již městský soud, žalovaná se otázkou zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého života stěžovatele zabývala, a to na str. 9 – 10 rozhodnutí. Městský soud zde v souladu s odůvodněním rozhodnutí žalované zdůraznil, že kromě předchozího porušování povinnosti pobývat na území České republiky, respektive povinnosti vycestovat v době stěžovateli stanovené a porušování dalších právních předpisů České republiky, přihlédla žalovaná při svých úvahách i k dalším okolnostem, které jsou klíčové pro posouzení otázky zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Ve vztahu ke své přítelkyni stěžovatel uvedl, že má asi rok trvající vztah, uvedl jméno přítelkyně, že je nemocná (rakovina jater) a on ji poskytuje psychickou podporu. Nebyl však na dotaz žalované schopen uvést konkrétní informace ohledně jejího data narození a skutečností týkajících se jejich seznámení. Za takového stavu věci nelze správnímu orgánu, resp. městskému soudu vytknout, že dospěly k závěru, že se jedná o tvrzení účelová. Navíc ani skutečnosti známé ze spisu nemohou vyvolat představu o vážnosti a pevnosti jejich vztahu, jehož narušení by v případě uloženého vyhoštění mohlo způsobit nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele. Stěžovatel v průběhu správního řízení neposkytl o vztahu s přítelkyní žádné konkrétní informace, které by tyto závěry mohly zvrátit. Přitom pro posouzení této otázky správní orgán vychází pouze ze skutečností mu známých ze správního spisu či vyšly-li takové skutečnosti v řízení najevo. Ze správního spisu či stěžovatelových tvrzení však nelze žádnou takovou či obdobnou skutečnost dovodit. Za takového stavu věci má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaná otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života s ohledem na přítomnost přítelkyně na území ČR vyhodnotila správně a dostatečně. Stejně tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i městský soud s ohledem na obecně položenou žalobní námitku posoudil odůvodnění žalované zcela správně za dostatečné. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalované i městského soudu, že při posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění a ochranou stěžovatelova soukromého a rodinného života jednoznačně s ohledem na jeho pobytovou historii, kdy stěžovatel v minulosti neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval z území ČR, a s ohledem na výše uvedené skutečnosti tohoto rozsudku, převážil zájem na jeho vyhoštění, resp. zajištění.

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele ve vztahu k jeho přítelkyni se žalovaná (a následně i městský soud) náležitě zabývala a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnila. Nejvyšší správní soud tak považuje odůvodnění rozhodnutí žalované a městského soudu za dostatečná a mající oporu ve spisech.

[21] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

pokračování

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 4. 2. 2019, č. j. 2 A 5/2019 - 19, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva prokázané úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) a v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]; za každý náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Ustanovený zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu